

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 czerwca 2017 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt XVIII C 4471/16, z powództwa (...) Państwowych Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko R. S. (1) i R. S. (2)

o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 4.082,57 zł, w tym od kwot: 3155,37 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, 927,20 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 sierpnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych, które przedstawiają się następująco:

Pozwani w okresie od dnia 26 stycznia 2000 roku do dnia 5 lipca 2011 r. zajmowali należący do powoda lokal o numerze (...) położonego w Ł. przy ul. (...).

Pozwani zalegają z zapłatą należności czynszowych z tytułu najmu lokalu nr 2 położonego w Ł. przy ul. (...), które to należności za okres od dnia 1 sierpnia 2009 roku do dnia 30 listopada 2010 roku wynoszą 3.155,37 zł oraz skapitalizowanych odsetek wynoszących na dzień 31 lipca 2012 r. 927,20 zł.

Wniosek o zamianę lokali z adnotacją „brak zadłużenia” (k.133) wypełniała pozwana.

Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych opierając się na złożonych do akt sprawy dokumentach, a także uwzględniając okoliczności bezsporne, wynikające z twierdzeń strony powodowej, nie kwestionowanych przez stronę pozwaną.

Na podstawie tak poczynionych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w całości.

Odnosząc się do zarzutów podnoszonych przez pozwanych Sąd pierwszej instancji podniósł, że dokonana zamiana lokalu nie miała wpływu na zobowiązania pozwanych wobec powoda, ponieważ zobowiązania z tytułu zaległości czynszowych nie zostały przejęte przez Miasto Ł., dotyczyły okresu kiedy to (...) S.A. było podmiotem wynajmującym lokal

i powód nadal jest uprawiony do dochodzenia należności czynszowych. Zarzut przedawnienia nie podlegał uwzględnienia, ponieważ dochodzone pozwem roszczenie nie przekracza 3-letniego okresu przed wytoczeniem powództwa.

Sąd Rejonowy zakwalifikował stosunek prawny stron jako umowę najmu w rozumieniu art. 659 § 1 i 2 k.c., zobowiązującą pozwanych do zapłaty czynszu najmu w wysokości i na warunkach wynikających z umowy. W tym zakresie odpowiedzialność pozwanych jest oczywista, zaś jej granice przedmiotowe określa suma nieuiszczonych świadczeń czynszowych, wynoszących łącznie 4.082,57 złotych (należność główna 3.155,37zł i odsetki 927,20 zł). Jako podstawę naliczenia odsetek za opóźnienie Sąd Rejonowy wskazał art. 481 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu aktualnym na stan wyrokowania (art. 316 k.p.c.), co uzasadnia posłużenie się terminem odsetki ustawowe za opóźnienie co do odsetek od 1 stycznia 2016 r.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu kosztów procesu zostało wydane zgodnie z art. 98 k.p.c. Na koszty złożyła się opłata od pozwu w wysokości 100 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 600 zł + 17 zł opłaty od pełnomocnictwa.

Zarzut pozwanego, iż wskazanie w pozwie nieaktualnego adresu jest brakiem formalnym, skutkującym odrzuceniem pozwu jest w ocenie Sądu Rejonowego niezasadny. Pozwany dowiedział się o toczącym się postępowaniu w dniu 8 sierpnia 2016 roku, a zatem należy przyjąć, że w tej dacie ustały wszelkie braki formalne pozwu.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli pozwani, zaskarżając orzeczenie w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu pozwani zarzucili:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego poprzez pominięcie zgłaszanych

wniosków dowodowych i w konsekwencji błędne ustalenie stanu faktycznego (z apelacji pozwanej); -art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na uznaniu, iż przedstawione przez powoda dokumenty świadczą o zasadności roszczenia (z apelacji pozwanego);

II. naruszenie prawa materialnego - art. 118 k.c., poprzez jego błędne

zastosowanie w sytuacji, gdy roszczenie jest przedawnione (z apelacji pozwanego).

Pozwany wniósł ponadto o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwanego, powód wniósł o oddalenie jej w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje nie są zasadne i podlegają oddaleniu.

W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. rozpoznał apelację na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego.

Zaznaczyć należy również, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji jako prawidłowe Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, aprobując także ich ocenę jurydyczną.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz zarzutu pominięcia wniosków dowodowych, odnotować należy, że ustalony stan faktyczny był w rozpoznawanej sprawie bezsporny. Pozwana nie precyzuje, jakie wnioski dowodowe zostały przez Sąd pominięte i na jaką okoliczność miały być zgłoszone. Pamiętać należy, iż zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Apelacja pozwanej stanowi w istocie jedynie polemikę ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji. Artykuł 233 § 1 k.p.c. stanowi zaś, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena materiału obwodowego przeprowadzona przez Sąd I instancji nie narusza granic swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego i mieści się w ramach swobody sądu (por. też Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 6 listopada 1998 r., sygn. III CKN 4/98, publ. LEX nr 322031). Zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może też polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych

na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (tak też SN w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2002 r., sygn. II CKN 572/99, publ. LEX nr 53136 i w wyroku z dnia 27 września 2002 r., sygn. II CKN 817/00, publ. LEX nr 56906).

Tymczasem w sytuacji niekwestionowania okoliczności faktycznej w postaci zajmowania przez pozwanych lokalu nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...) i wysokości zaległości czynszowych z tytułu najmu przedmiotowego lokalu, zarzut naruszenia art. 233 1 k.p.c. jawi się jako niezrozumiały. Pozwana twierdzi jedynie, że nie została poinformowana o zaległości, choć oczywistym jest, że najem lokalu nakłada na najemcę obowiązek ponoszenia należności czynszowych. Ponadto wbrew twierdzeniom pozwanej, w aktach sprawy niniejszej – na k. 31, znajduje się potwierdzenie odbioru wezwania do zapłaty wysłanego przez (...) S.A. 30 kwietnia 2012 roku, obejmującego kwotę 3.979,18 zł wraz z odsetkami w wysokości 823,81 zł wg stanu na dzień nadania przesyłki. Powód wykazał zatem swoje roszczenie na podstawie złożonych dokumentów. Pozwani nie próbowali zaś nawet wykazywać, że należne powodowi opłaty czynszowe były terminowo i we właściwej wysokości uiszczane. Informacja zawarta we wniosku o zamianie lokali o braku zaległości czynszowych pochodziła zaś od pozwanej. Ponadto podkreślenia wymaga, że niniejszym pozwem dochodzona jest zaległość czynszowa wobec powodowego (...) S.A. w W., gdyż powstała przed zamianą lokali.

Nie sposób podzielić także zarzutu przedawnienia. Zgodnie z art. 130 § 3 k.p.c. pismo poprawione lub uzupełnione w terminie wywołuje skutki od chwili wniesienia. Powód nie był wzywany do uzupełnienia braków formalnych pozwu. Okoliczność, iż wskazany w pozwie adres pozwanego był nieaktualny, ujawniła się w toku postępowania. Pozwany dowiedział się jednak o toczącym się przeciwko niemu postępowaniu w dniu 8 sierpnia 2016 roku, co jest w rozpoznawanej sprawie bezsporne. Zgodzić należy się zatem z Sądem Rejonowym, że w tym dniu ustały wszelkie braki formalne pozwu. Wobec skutecznego wniesienia pozwu bieg terminu przedawnienia uległ przerwaniu na mocy art. 123 § 1 pkt 1 k.c. poprzez wniesienie pozwu w sierpniu 2012 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił obie apelacje jako bezzasadne.

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej, o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku, zmieniającym rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1667), które weszło w życie z dniem 27 października 2016 roku i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.